

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab Anno Christi 1204. Usque Ad Annum 1230

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1763

VD18 90118030

§. 42. Fridericus II. Imperator.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66406](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66406)

chiepiscopo concessit potestatem Legati ^{Sæcul. XIII.}
Sedis Apostolicæ in Hispania ad annos A.C. 1215.
decem, atque etiam licentiam dispensan-
di in natalibus nothorum trecentorum,
quorum aliquos ad Ordines sacros ad-
mitteret, aliis Beneficia, etiam cura a-
nimarum adjecta, conferret, alios ad va-
rias Dignitates eveheret. Præterea au-
toritatem ei tribuit dispensandi in cau-
sa quorundam, ob sacrilegia excommu-
nicatorum, Irregularium, aut Concubi-
natus convictorum. Ex his Lector
facile judicabit, quibus vulneribus Eccle-
sia Hispaniæ affecta fuerit.

§. XLII.

Fridericus II. Imperator.

Inter Principum Sæcularium Legatos,
in Concilio Lateranensi præsentis, a-
derant Berardus Archiepiscopus Panor- ^{Ric. S. Ger.}
mitanus, a Friderico Rege Siciliae, & qui ^{an. 1215.}
dam Mediolanenses, missi ab Ottone Im-
peratore, qui se deinceps Ecclesiæ Ro-
manæ obedientem futurum promittebat.
Verum Marchio Montisferrati, causæ
Friderici Regis Siciliae addictus, Medio-
lanensibus se se objecit, affirmans, neuti-
quam audiendos esse, cum Otto jusju-
randum Ecclesiæ Romanæ favens vio-
lasset, illas urbes, excommunicationis
occasionem, adhuc dum retineret, &
plura alia Ecclesiæ amicitia indignum

Aa 4 effice-

Sæcul. XIII.
A.C. 1215.

ap. Rainald.
1215. n. 38.

efficeret. Mediolanensibus speciatim exprobrabat, quod Excommunicatione innodati essent, utpote Ottonis Fautores, & quod Patarinos Hæreticos in urbe sua delitescere sinerent. Ad hæc Mediolanensibus acerbius respondentibus, convicia invicem jacta sunt; quod ubi Pontifex audivit, de Cathedra sua surgens, & silentium manu imperans, cum Clericis exiit. Nihilominus sub finem Concilii deinde Electionem Friderici Imperatoris confirmavit. Nam Fridericus securum reddiderat Papam, nunquam fore, ut Siciliae Regnum jungeret Imperio; quod dispicimus ex Literis patentibus, Argentorati prima die Julii hoc anno millesimo ducentesimo decimo quinto datis, & Bulla aurea munitis, in quibus Innocentio Papæ promittit, se, ut primum Imperator coronaretur, & potestate patria dimissurum filium suum Henricum, quem coronari jam jussisset, eique collaturum esse Siciliae Regnum, Ecclesiæ Romanæ Feudum, *Et hoc quidem pacto, inquit, ut nos exinde titulum Regis Siciliae non amplius usurpemus. Curabimus vero, Siciliam interim ex tuo consilio a viro eximio regi, usque dum Rex, filius noster, per aetatem populis moderari possit. Ne postquam, Dei Gratia, ad Imperatoris dignitatem pervenimus, jam Siciliae Regnum*

gnum Germanorum Romanorumque Imperio accessisse videatur, si simul utrumque teneremus. Ne etiam Sacrae Sedis auctoritati, aut Successoribus nostris, quaecunque damnum inferatur.

§. XLIII.

Res Angliæ.

Antequam Concilio daretur initium, *Matth. Par. an. 1215. p. 229.*
 Regis Angliæ Mandatarii, scilicet Abbas Bellilocensis, duoque Equestris Ordinibus viri, Summi Pontificis conspectum subeuntes, Stephanum Langtonium, Archiepiscopum Cantuariensem, accusarunt, quod cum Baronibus Angliæ ad Regem de folio detrahendum conjurasset, & postquam mandata Papæ accepisset, rebelles Censuris Ecclesiæ ad officium compellere iussus, nullam Papalis præcepti habuisset rationem. Tumque ob contumaciam ab Episcopo Wintoniensi ceterisque Papæ Mandatariis suspensus, ita ut erat Censura ligatus, ad Concilium venire ausus fuisset. Archiepiscopo erubescenti nihil, quod responderet, superfuit; sed a Censura suspensionis absolvi petiit, cui Papa indignans: *Per S. Petrum! id facile non impetrabis, postquam insigni injuria non Regem Angliæ modo sed etiam Ecclesiam Romanam læsisti. Hac de re nobis cum Fratribus nostris deliberandum*

A a 5

est.